

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Michaely Bejčkové a soudců Ondřeje Mrákoty a Vojtěcha Šimíčka ve věci žalobkyně: **HENKEL ČR, spol. s r. o.**, Boudníkova 5, Praha 8, zastoupené advokátem Mgr. Markem Hejdukem, Jugoslávská 29, Praha 2, proti žalované: **Česká obchodní inspekce**, Gorazdova 24, Praha 2, proti rozhodnutí ústředního inspektorátu ze dne 21. 3. 2023, čj. ČOI 37008/23/O100/Ber/Št, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 10. 2024, čj. 5 A 14/2023-70,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Popis věci

[1] Žalobkyně uvádí na trh mj. tablety do myčky. Česká obchodní inspekce (inspektorát pro Středočeský kraj a hlavní město Prahu) ji uznala vinnou ze spáchání přestupku podle § 44 odst. 2 písm. a) zákona č. 477/2001 Sb., o obalech, tedy pro porušení povinnosti zajistit, aby hmotnost a objem obalu byly co nejmenší (§ 3 odst. 1 téhož zákona). Tuto povinnost žalobkyně porušila v případě obalů výrobku „SOMAT ALL IN 1“ pro 48 tablet a pro 65 tablet, které byly rozměrově prakticky shodné s obalem pro 80 tablet. Za to jí byla uložena pokuta ve výši 150 000 Kč. Žalobkyně se odvolala, ale Česká obchodní inspekce (ústřední inspektorát) rozhodnutí potvrdila.

[2] Proti odvolacímu rozhodnutí se žalobkyně bránila u Městského soudu v Praze. Namítala, že § 3 odst. 1 zákona o obalech je příliš neurčitý; že zákon nesprávně transponuje směrnici Evropského parlamentu a Rady 94/62/ES o obalech a obalových odpadech; že její jednání nenaplnilo skutkovou podstatu přestupku; a že uložená pokuta je zjevně nepřiměřená. Městský soud však žádnou z námitek neshledal důvodnou, a žalobu proto zamítl.

2. Argumenty stran v kasačním řízení

2.1 Kasační stížnost

[3] Proti rozsudku městského soudu se žalobkyně (*stěžovatelka*) brání kasační stížností.

[4] Namítá, že nemůže být odpovědná za přestupek v důsledku neurčitosti požadavku podle § 3 odst. 1 zákona o obalech. Rozhodné znění (už) neodkazuje na prováděcí předpis a jeho prostřednictvím na technické normy. Pojem „co nejmenší“ hmotnost a objem obalu tak nemá zákonem ani podzákonnými předpisy stanoven jasný obsah. Není tedy zřejmé, jaká je v daném případě zákonem požadovaná velikost obalu, zda byl porušen zákon ani v jakém rozsahu. I ze zásady *nullum crimen, nulla poena sine lege certa* plyne zvýšený požadavek na určitost a přesnost pravidel upravujících podmínky odpovědnosti. Městský soud tak pochybil, když potvrdil jako zákonnou pokutu za porušení povinnosti, kterou právní předpisy nestanoví dostatečně určitě.

[5] Podle městského soudu bylo možné pokutu uložit i přes neurčitost zákonného požadavku, a to s ohledem na technické normy a metodický pokyn Ministerstva životního prostředí (ZP01/2005). Takové závěry jsou v právním státě nepřijatelné. Přestože dal soud stěžovatelce za pravdu, že technické normy nejsou závazné, pokud to výslovně nestanoví právní předpis (což zde nestanoví), dále k tomu uvedl, že technické normy představují tzv. kvalifikované doporučení. Stěžovatelce není zřejmé, co to z hlediska právních účinků technických norem znamená. V každém případě však platí, že požadavky těchto norem nebyly v době uvedení výrobků na trh závazné, a to ani skrze odkaz v metodickém pokynu. Ten nemůže nahrazovat chybějící podzákonný předpis, který by dané ustanovení konkretizoval. Není totiž obecně závazný ani veřejně dostupný. Odkaz v metodickém pokynu tedy nelze klást na roveň odkazu v právním předpisu. Technické normy proto stěžovatelku nezavazují a jejich porušení není možné trestat.

[6] Zákonodárce přitom předpokládal přijetí podzákonného předpisu. Jeho záměrem tedy nebylo nechat široký prostor pro výklad neurčitého pojmu. Právě naopak: tento prostor měl být omezen, jak plyne i z důvodové zprávy k zákonu o obalech. Chybí-li podzákonná úprava v důsledku pochybení veřejné moci, nelze to klást k tíži stěžovatelce a vykládat pojem podle nezávazných dokumentů. Nelze odhlédnout ani od toho, že sama inspekce nezkoumala stěžovatelčiny výrobky tak, jak pokyn předvídá, a nedodržela tím jeho požadavky.

[7] Neurčitost § 3 odst. 1 zákona o obalech je způsobena také nesprávnou transpozicí přílohy II směrnice 94/62/ES. Ta byla transponována doslovným převzetím textu. Správná transpozice ale vyžaduje přijetí ustanovení, která jsou dostatečně určitá, přesná a jasná, aby vyhověla požadavku právní jistoty. Tyto požadavky byly zahrnuty také do zákonodárského

pokračování

procesu – do *Metodických pokynů pro zajišťování prací při plnění legislativních závazků vyplývajících z členství ČR v EU*. Jejich příloha uvádí i příklady správné a nesprávné transpozice směrnic a hned v úvodu vysvětluje nedostatky vznikající z doslovného opisování směrnice, jehož důsledkem může být nesrozumitelná či zcela nesprávná transpoziční úprava. To nastalo i v případě § 3 odst. 1 zákona o obalech.

[8] Konečně stěžovatelka namítá, že se městský soud nevypořádal se všemi nosnými žalobními námitkami, a jeho rozsudek je proto nepřezkoumatelný:

- Stěžovatelka namítala, že nebyla naplněna skutková podstata přestupku, respektive jeho materiální stránka. Zdůrazňovala, že rozdíl mezi naplněností balení s 80 tabletami a s 65 tabletami je pouhých 9,94 % (2,51 cm ve výšce), což je zanedbatelné v poměru k důsledkům spojeným s výrobou menších obalů. Městský soud a před ním ani inspekce nezkoumaly, zda zmenšení obalů o 2,51 cm samo o sobě povede k naplnění účelu zákona, kterým je celkové snížení množství obalů.
- Dále městský soud nevysvětlil, proč zastává jiný názor na závaznost technických norem než Nejvyšší soud (v rozsudku ze dne 12. 5. 2021, sp. zn. 7 Tdo 309/2021).
- Vůbec se pak městský soud nezabýval námitkou, že z rozhodnutí inspekce neplyne, jaká velikost obalů by v tomto případě odpovídala zákonu. Stěžovatelka se tak ani nedozvěděla, v jaké míře porušila zákonný požadavek, aby to do budoucna mohla napravit.

2.2 Vyjádření České obchodní inspekce

[9] Podle inspekce je „určitá míra neurčitosti“ vlastní značnému množství právních pravidel, včetně těch obsahujících povinnost, neboť nelze kazuisticky stanovit přesné požadavky pro každou myslitelnou situaci, v tomto případě pro každý výrobek. V § 3 odst. 1 zákona o obalech je jasně stanoven základní cíl, ke kterému mají povinnost směřovat osoby uvádějící obaly na trh. Ustanovení je dostatečně určité na to, aby jeho adresátům bylo zřejmé, že je zapotřebí velikost obalu přizpůsobovat balenému množství výrobku. Nemůže tedy obstát praxe, kdy jsou různá, výrazně se lišící množství výrobku balena do krabic shodného rozměru, z logiky věci navrženého pro zabalení největšího množství.

[10] Městský soud nedospěl k závěru, že by technické normy, popřípadě metodický pokyn ministerstva, byly pro stěžovatelku právně závazné. Jen podotkl, že jde o „*prameny práva*“, které lze při výkladu využít, stejně jako se běžně podpůrně využívají důvodové zprávy či komentáře. Dříve (do března 2006) právní úprava odkazovala na prováděcí předpisy. Poté zákonodárce tento odkaz vypustil a nahradil jej indikativním odkazem na technické normy (§ 3 odst. 2 zákona o obalech), který zjevně považoval za dostatečný. Ani původní prováděcí předpis (vyhláška č. 115/2002 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady) žádnou podrobnější úpravu neobsahoval a také odkazoval na technické normy.

[11] K námitce, že nedodržela požadavky metodického pokynu, inspekce uvádí, že pokyn je určen především osobám uvádějícím obaly na trh. Stěžovatelka dostala na začátku kontroly možnost sdělit, jak ve vztahu ke kontrolovaným výrobkům splnila požadavky podle § 3 odst. 1 zákona o obalech. Inspekce se pak vypořádala s veškerými jejími tvrzeními a doloženými listinami.

[12] Směrnice nebyla nesprávně transponována. Do zákona byly bezezbytku převzaty požadavky stanovené směrnicí, jak vysvětlil městský soud.

[13] Inspekce při posuzování tohoto případu vyšla z předpokladu, že obal je přiměřeně velký pro 80 tablet. Není tedy pravda, že by neřekla, jaký stav považuje za vyhovující, a navíc – jak zdůraznil městský soud – postupovala ve stěžovatelčin prospěch. Je logické, že pokud je obal dostatečný pro 80 kusů výrobku, v případě výrazně menšího počtu kusů je zbytečně velký. Inspekce připomíná, že stěžovatelka stejný obal použila nejen pro 65 tablet, ale také pro 48 tablet – a u nich zaplněnost obalu činila jen necelých 57 %.

3. Právní hodnocení

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Skutková podstata přestupku podle § 44 odst. 2 písm. a) zákona o obalech spočívá v porušení povinnosti prevence podle § 3 odst. 1 téhož zákona, který zní: *osoba, která uvádí na trh obal, je povinna zajistit, aby hmotnost a objem obalu byly co nejmenší při dodržení požadavků kladených na balený výrobek a při zachování jeho přijatelnosti pro spotřebitele nebo jiného konečného uživatele, s cílem snížit množství odpadu z obalů, který je nutno odstranit*. Podstatou stěžovatelčiny argumentace je, že citované ustanovení obsahuje neurčitý požadavek, takže za jeho porušení nemůže být odpovědná. V tomto případě ovšem taková argumentace nemůže obstát.

[16] Je pravda, že „co nejmenší [hmotnost a objem obalu]“ je neurčitý právní pojem. Současně požadavek podle § 3 odst. 1 není – a podle zákona o obalech ve znění od března 2006 ani nemá být – podrobněji rozveden ani v podzákoně úpravě. Zásada, že každý přestupek musí být vymezen dostatečně určitě, přesně a jasně [ústavní požadavek *nullum crimen, nulla poena sine lege certa*, který se uplatní i při správním trestání – rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2004, čj. 6 A 126/2002-27, č. 461/2005 Sb. NSS], ale nevyžaduje absolutní a jednoduchou předvídatelnost. Ukládat správní tresty je možné i na základě obecnějších pravidel a neurčitých právních pojmů (např. rozsudky NSS ze dne 23. 8. 2018, čj. 9 As 165/2017-45, bod 26, a ze dne 25. 11. 2025, čj. 21 Ads 76/2025-29, bod 47 a tam citovaná judikatura). Podstatné je, zda má adresát dostatečnou možnost předem rozpoznat, jaké jednání je zákonem či judikaturou považováno za zákonné a jaké za protiprávní (rozsudek NSS ze dne 19. 4. 2007, čj. 2 Afs 176/2006-96, č. 1258/2007 NSS).

[17] Protiprávnost svého jednání přitom stěžovatelka v tomto případě rozpoznat jistě mohla. Jak uvedl městský soud: byť § 3 odst. 1 zákona o obalech pracuje s neurčitým právním pojmem, plyne z něj jednoznačný požadavek, aby byl obal *co možná nejmenší*. Současně, jak uvádí inspekce, je z citovaného ustanovení zřejmé, že velikost obalu je nutné přizpůsobovat balenému množství výrobku. Není-li rozdíl v množství téhož výrobku jen zanedbatelný, nelze používat tentýž (tj. stejně velký) obal, ale je třeba jej úměrně zmenšit. To však stěžovatelka neudělala. Pro všechna tři balení tablet do myčky – po 48, 65 a 80 kusech – používala stejně velkou skládací krabici. Pokud sama vycházela z toho, že pro 80 tablet, jimiž byl obal naplněn z 82 %, jde skutečně o co nejmenší obal, muselo jí být zřejmé, že pro 48 i 65 tablet, tedy pro výrazně či aspoň zanedbatelně menší množství, je obal zbytečně velký.

pokračování

[18] Právě a jen na této – zcela logické – úvaze založila inspekce svůj závěr, že stěžovatelka v případě obou menších balení nesplnila povinnost zajistit, aby obal byl co nejmenší, a dopustila se tak přestupku. S touto úvahou se následně ztotožnil i městský soud. Ten sice navíc odkázal na metodický pokyn Ministerstva životního prostředí (ZP01/2005 – k provedení § 5 zákona o obalech) a na několik technických norem (na které odkazuje samotný pokyn), ale nikde v napadeném rozsudku neuvedl, že jsou tyto normy závazné skrze odkaz v metodickém pokynu ani že by snad pokyn nahrazoval chybějící podzákonnou úpravu. Na obojí městský soud poukázal jen jako na pomocné výkladové prostředky (nikoli „*prameny práva*“), když reagoval na žalobní argument, že § 3 odst. 2 zákona o obalech dříve (ve znění do března 2006) odkazoval na prováděcí předpis a jeho prostřednictvím na technické normy (body 29–32 rozsudku).

[19] K závaznosti technických norem pak městský soud ještě uvedl, že v tomto případě závazné nejsou, neboť na ně § 3 odst. 1 výslovně neodkazuje; jsou tedy jen kvalifikovaným doporučením (bod 33 rozsudku). V tomto ohledu se městský soud nijak neodchýlil od rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 7 Tdo 309/2021, či spíše od nálezů Ústavního soudu ze dne 26. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 40/08 (*jehož úvahy Nejvyšší soud v citovaném rozsudku převzal*). Ústavní soud v nálezu dospěl k závěru, že technické normy nejsou obecně závazné a považují se jen za kvalifikovaná doporučení; v určitých případech se však stanou obecně závaznými, pokud na ně konkrétní právní předpis výslovně odkáže (body 51 a 52; shodně pak NSS např. v rozsudku ze dne 16. 11. 2010, čj. 5 As 69/2009-86, č. 2245/2011 Sb. NSS). Právní názor městského soudu na závaznost technických norem tedy odpovídá dosavadní judikatuře. Městský soud proto nebyl povinen vysvětlovat, proč zastává jiný právní názor, a jeho rozsudek tak z tohoto důvodu nemůže být nepřezkoumatelný.

[20] Přesto je třeba městský soud opravit. Ustanovení § 3 odst. 1 zákona o obalech sice skutečně neodkazuje na technické normy, ale odkazuje na ně následující odstavce 2, podle něhož platí, že *je-li obal pro určitý výrobek zhotoven v souladu s harmonizovanými českými technickými normami, považují se požadavky podle odstavce 1 za splněné*. Jde o tzv. indikativní odkaz na technické normy, v jehož případě – na rozdíl od výlučného odkazu – je shoda s technickou normou jedním z možných způsobů splnění obecného požadavku právního předpisu; ten však lze splnit i jinak (Pl. ÚS 40/08, bod 53; viz také čl. 45a Legislativních pravidel vlády). Z toho plyne, že u indikativních odkazů se pro adresáty z hlediska závaznosti technických norem nic nemění: zůstávají jen doporučením. Pokud však podle nich adresáti postupují, pak platí, že požadavek právního předpisu se považuje za splněný.

[21] Ani to však stěžovatelce nepomůže. Relevantní harmonizovanou technickou normou je v této oblasti zejména ČSN EN 13428 (*Obaly – Specifické požadavky na výrobu a složení – Prevence snižováním zdrojů*), na kterou odkazovala i někdejší vyhláška č. 115/2002 Sb. Tato technická norma obsahuje návod, jak má osoba uvádějící obal na trh postupovat, aby dosáhla nejmenší možné hmotnosti a objemu obalu: má si vyhodnotit všechna „funkční kritéria“, tedy různé požadavky, které by měl obal splňovat (*ochrana výrobku, proces výroby obalu, proces balení/plnění, logistika, prezentace výrobku k prodeji a marketing, přijatelnost pro uživatele/spotřebitele, informace, bezpečnost, legislativa, ostatní hlediska*), a na základě toho stanovit „kritickou oblast“, tedy to kritérium, které nejvíce omezuje možnost dalšího

snižování hmotnosti anebo objemu obalu; bez toho obal požadavky technické normy nesplňuje (4.2.1, 4.2.2, 5 a příloha A).

[22] Stěžovatelka podle tohoto návodu nepostupovala, jak ověřila i inspekce, která ji během řízení vyzvala, aby doložila technickou dokumentaci nezbytnou k prokázání splnění povinností stanovené v § 3 zákona o obalech [jak předpokládá jeho § 5 odst. 1 písm. a)] a vysvětlila, jak vyhodnotila jednotlivá funkční kritéria a s jakým výsledkem stanovila kritickou oblast (úřední záznam z června 2022, str. 6 a 7). Stěžovatelka sice na výzvu doložila „Technické hodnocení skládacích boxů podle směrnice 94/62/ES“, ale z něj nevyplývalo, že by při návrhu obalu postupovala podle technické normy. To ostatně netvrdila ani v žalobě a netvrdí to ani v kasační stížnosti. Nedovolává se toho, že by požadavek podle § 3 odst. 1 zákona o obalech měl být v případě posuzovaných obalů považován za splněný na základě souladu s technickou normou (tj. na základě odstavce 2) – jen argumentuje nezávažností takové normy.

[23] Neurčitost § 3 odst. 1 zákona o obalech je podle stěžovatelky způsobena také nesprávnou transpozicí směrnice 94/62/ES. S touto námitkou se městský soud vypořádal v bodě 36 napadeného rozsudku, kde odkázal na čl. 9 odst. 1 směrnice, který ukládá členským státům zajistit, aby *směly být uváděny na trh pouze obaly, které vyhovují všem základním požadavkům stanoveným touto směrnicí, včetně přílohy II*. Tam se stanoví, že *obaly se musejí vyrábět tak, aby objem a hmotnost obalu byly omezeny na minimální hodnotu přiměřenou pro zachování nezbytné úrovně bezpečnosti, hygieny a přijatelnosti pro balený výrobek i pro spotřebitele*. Protože § 3 odst. 1 tento požadavek jasně a jednoznačně přebírá, městský soud neshledal důvodnou argumentaci založenou na tom, že v důsledku doslovného opisování směrnice může být transpoziční úprava nesrozumitelná či zcela nesprávná. Na tyto závěry stěžovatelka *vůbec* nereaguje, jen doslovně opakuje svou žalobní argumentaci. Námitka je proto nepřipustná, neboť se neopírá o důvody uvedené v § 103 s. ř. s. (§ 104 odst. 4 s. ř. s. a usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, čj. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS).

[24] Přesto NSS pro ujištění dodává, že směrnice byla transponována správně. Zákon o obalech totiž v § 3 odst. 1 stanoví přesně to, co požaduje směrnice (čl. 9 odst. 1 a příloha II, odst. 1, první odrážka). Stěžovatelka přitom neargumentuje tak, že by vnitrostátní úprava musela být přesnější či „určitější“ než ta směrnice, tedy že ze směrnice 94/62/ES – či z unijního práva obecně – plyne povinnost členských států dopodrobna rozvést onen požadavek ve vnitrostátním právu. Naopak jen poukazuje na to, že § 3 odst. 1 zákona o obalech doslovně přebírá text směrnice a že transpoziční úprava může být v důsledku toho nesrozumitelná či nesprávná, jak na to upozorňuje příloha *Metodických pokynů pro zajišťování prací při plnění legislativních závazků vyplývajících z členství ČR v EU*^{*)}.

[25] Někdy taková nesprávnost při transpozici jistě vzniknout může, a to z různých důvodů. Například proto, že pojmy, se kterými pracuje směrnice, mají v zákoně, do něhož je směrnice transponována, či obecněji v českém právu jiný význam. Hlavně ale proto, že směrnice je zvláštní nástroj harmonizace práva v EU: není přímo použitelná, je určena pro členské státy a je pro ně závazná, pokud jde o výsledek, jehož má být dosaženo. Logicky proto není vždy vhodné či možné celý její obsah či konkrétní text bez úprav převzít do zákona.

^{*)} Dostupné zde: <https://vlada.gov.cz/cz/ppov/lrv/dokumenty/metodicke-pokyny-pro-zajistovani-praci-plneni-legislativnich-zavazku-vyplývající-z-clenství-cr-v-eu-66978/>

pokračování

Právě na to míří i příklad nesprávné transpozice v důsledku doslovného opisování směrnice, obsažený v příloze zmíněných metodických pokynů. V tomto případě ovšem obdobný problém nevzniká. Pokud čl. 9 odst. 1 směrnice ukládá členským státům zajistit, aby směly být uváděny na trh jen obaly vyhovující požadavkům podle přílohy II, lze transpozici provést jednoduše tak, jak je provedena v § 3 odst. 1.

[26] Dále stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost (nedostatečnost) těch závěrů napadeného rozsudku, které se týkají materiální stránky přestupku. Městský soud se ovšem otázkou naplnění skutkové podstaty přestupku, včetně materiální stránky, podrobně zabýval (v bodech 37 až 39 rozsudku). Odpověděl i na námitku, že rozdíl v naplněnosti balení s 65 a 85 tabletami činí pouhých 9,94 %. S ohledem na množství výrobků a obalů uváděných stěžovatelkou na trh může – podle městského soudu – i takový nadbytečný odpad z obalů zbytečně zatěžovat životní prostředí, čemuž má § 3 odst. 1 zákona o obalech předcházet. Dále se městský soud vypořádal s námitkou, že rozměry obalů jsou ovlivněny především balicím procesem na výrobních linkách a že kdyby se jen zmenšil obal na výrobní lince, odpad by vznikl během výroby, což je neekonomické a neekologické. K tomu městský soud uvedl, že v souladu s účelem zákona o obalech je i to, aby odpad zbytečně nevznikal už během výroby. Stěžovatelka je proto povinna přizpůsobit výrobu tak, aby při ní nevznikal nadbytečný obalový materiál a aby stěžovatelka coby výrobce mohla účinně plnit povinnost uvádět na trh co nejmenší obaly. Stejnou argumentaci krom toho vyvrátila už inspekce v odvolacím rozhodnutí (na str. 5 a 6). Ani tato námitka tedy není důvodná.

[27] Konečně se městský soud podle stěžovatelky vůbec nezabýval její námitkou, že z rozhodnutí inspekce neplyne, jaká velikost obalů by v tomto případě byla v souladu se zákonem. Takto přesně sice námitka v žalobě nezazněla, stěžovatelka se ale v obdobném smyslu ptala: jak inspekce dospěla k závěru, že u balení s 80 tabletami je naplněnost obalu přiměřená a u dalších dvou balení nikoli? Na tuto otázku městský soud odpověděl tak, že inspekce vyložila zákon ve prospěch stěžovatelky, protože naplněnost obalu z 82 % považovala za přiměřenou, zatímco naplněnost *stejněho* obalu ze 72 % (65 tablet) či z 57 % (48 tablet) už logicky posoudila jako porušení povinnosti podle § 3 odst. 1 zákona o obalech (bod 38 napadeného rozsudku). Z toho plyne, že závěr o porušení povinnosti zajistit, aby obal byl co nejmenší, v tomto případě podle městského soudu obtočí, aniž by inspekce musela zdůvodňovat, jaká konkrétní velikost obalu by požadavek zákona ještě splňovala.

[28] S tím NSS souhlasí. Kdyby stěžovatelka uváděla na trh například jen balení s 65 tabletami, inspekce by bývala musela v rozhodnutí o přestupku zdůvodnit, jak velký (a tedy jak nezbytně prázdný, z hlediska požadavků kladených na balený výrobek a jeho přijatelnosti pro spotřebitele) by posuzovaný obal ještě mohl být, aby mohla dospět k závěru, že je pro dané množství výrobku příliš velký. Stěžovatelka ovšem současně uváděla na trh stejný obal naplněný 80 tabletami. Už a právě z toho je zjevné, že svou povinnost zajistit co nejmenší obal v případě obou menších balení nesplnila (a patrně se o to ani nesnažila, jak plyne i z doloženého technického hodnocení obalu, kde se mj. uvádí, že „společnost Henkel nevytváří pro každý možný počet tablet vlastní velikost skládací krabičky, a to z důvodu negativních důsledků na náklady, investice, složitost a životní prostředí“). Vyvodit stěžovatelčinu odpovědnost za přestupek tak stačilo na základě srovnání jednotlivých balení a rozumné úvahy, že tentýž obal je při naplnění menším množstvím výrobku zkrátka zbytečně „prázdnější“, a nepochybně tedy není co nejmenší. Pokud přitom sama inspekce vyšla

z předpokladu, že obal je pro 80 tablet přiměřeně velký, a tedy že naplněnost obalu z 82 % vyhovuje u tohoto typu výrobku požadavku zákona, může na to stěžovatelka do budoucna spoléhat. Ani z tohoto hlediska tedy nebylo nutné, aby inspekce uváděla konkrétní požadovanou velikost obalů.

4. Závěr a náklady řízení

[29] Stěžovatelka se svými námitkami neuspěla. NSS proto její kasační stížnost zamítl. Neúspěšná stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. České obchodní inspekci nevznikly náklady řízení vymykající se z běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. prosince 2025

Michaela Bejčková
předsedkyně senátu